

EL REGNE DEL CEL ÉS PROP NOSTRE

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Jesús envia els seus deixebles a comunicar allò que han viscut estant amb Ell i que ha canviat radicalment el sentit de la seva vida. Ells saben que el Regne de Déu ja s'ha iniciat amb la seva presència en el món, han fet l'experiència de ser cridats personalment, estimats, perdonats d'una manera totalment gratuïta, i ara Jesús els envia a fer conèixer, a escampar aquesta bona notícia. El goig de comunicar l'Evangeli brolla d'un cor que ha experimentat, a través de les paraules i la vida de Jesús, el Déu amor, el Déu proper, el Déu que cerca els homes per fer-los els seus amics.

La missió dels deixebles, de cada un de nosaltres, és preparar el cor dels homes i les dones perquè puguin acollir el Senyor i deixar-lo entrar en la seva vida. Jesús és l'únic Mestre, el deixeble només ha d'obrir camins per on Ell ha de passar. Els deixebles no són propietaris de la Paraula, només en són transmissors. Això demana deixar tota seguretat personal, tot protagonisme, s'han de desposseir de tot per anar lliures, lleugers i alegres, sense cap altra pretensió que comunicar el Déu Amor que s'ha fet present enmig d'ells. És veritat que la tasca és desproporcionada a les seves forces, ho diu Jesús mateix: «Hi ha molt a segar i pocs segadors», i que davant la pròpia fragilitat i petitesa, cada creient pot sentir una doble temptació: el descoratjament, o buscar recursos humans. Davant d'això recordem la resposta de Déu a Pau: «En tens prou amb la meua gràcia, el meu poder actua en la teva feblesa».

Jesús vol que la primera paraula per anunciar el Regne de Déu, sigui per oferir la pau. «Digueu primer, pau en aquesta casa». Pau en el sentit ple de la paraula. La pau és el regal de Déu a la humanitat, la pau que neix de la confiança absoluta de saber-se acceptat i estimat incondicionalment per Déu. Aquesta pau afecta el centre mateix de la persona i no depèn de les circumstàncies externes, és una pau que brolla del cor i es va estenent cap als altres, és un estímul per anar treballant incansablement per fer un món més just i més fratern. És una pau que res ni ningú no ens pot prendre. Una pau, però, que té un preu: és una victòria interior sobre els propis impulsos negatius i egoistes, i demana un desarmament de les nostres defenses.

Els cristians som cridats per Jesús a sortir del nostre petit món i a caminar oferint als nostres germans, els de lluny i més encara als de prop, la llibertat, la pau i la joia del Regne. La nostra missió es realitza cada dia, en les tasques més senzilles, en cada trobada personal, en cada situació difícil o dolorosa... però l'eficàcia no depèn de nosaltres: «demaneu a l'amo dels sembrats», diu Jesús. La pregària és la convicció que tota eficàcia ve de Déu. A nosaltres no ens toca valorar l'èxit o el fracàs de les nostres accions, això és cosa de Déu, a nosaltres ens toca «alegrar-nos que els nostres noms estiguin escrits en els cel».